

הבן העשירי של הרועה

סיפור עם קורדי

תרגם וו. גאצאק
ציירה נ.קוצ'רגינה

חי פעם פאדישח, שח גדול. עצומים היו אוצרותיו,
ללא גבול ארצות בהן שלט, אך לא היה לו יורש.
ורק לעת זקנה, כאשר השנים הכסיפו את זקנו,
נולדה לו בת.

אבא מאושר ערך נשף גדול לכבוד בתו, ואחר כך
קרא לחכמים הזקנים ממדינתו ואמר להם לנבא מי
יהיה בעלה העתידי של בתו, למי הוא אמור למסור
את הממלכה שלו.

החכמים דפדפו וקראו בספרים ובסוף הודיעו
לפאדישח כי בתו תתחתן עם הבן העשירי של
רועה עני, אחד שיישא סימן לידה על כתפו.

כעס נורא הפאדישח: "זאת תהיה בושה לעולמים
עם בתי תהיה לאישה של איש עני. לעולם לא
אסכים לכך!"

הוא ציווה לכלוא את החכמים במגדל גבוה,
ובעצמו, יחד עם הווזיר שלו, התחפשו לדרווישים
ונסעו לחפש את בן הרועה שאמור היה להתחתן
עם בתו, כפי שאמרו החכמים.

הפאדישח התכוון למצוא ולהשמיד אותו.
השניים רכבו זמן רב או זמן מועט עד שהגיעו לכפר
כלשהו. בקצה הכפר עמדה בקתה של רועה עני,
מתמוטטת מרוב זקנתה. אמר הווזיר להפאדישח
"אדוני, במשך כל הנסיעה שלנו התארחנו אצל
אנשים עשירים. הבה והפעם נלון אצל רועה עני.
הפאדישח חשב, חשב והסכים. לרועה היו לא
פחות מתשעה בנים. הם שיחקו בחצר וכשראו
אנשים זרים מתקרבים הבן בכור רץ הביתה ואמר
"אבא, שני דרווישים באים אלינו."

הרועה יצא לסף ביתו, השתחוה לבאים, עזר להם
לרדת מהסוסים ואמר "אבות דרווישים! אורחים הם

שליחי אללה. כנסו-נא לביתי, תנוחו ותסעדו אחרי הדרך."

הפאדישח והווזיר נכנסו לבקתה. הרועה היה עני ורק כבשה אחת הייתה לו. אך הוא שחט אותה ועשה שישליק לאורחים. הפאדישח טעם מהשישליק של הרועה ואמר "מעולם עוד לא טעמתי אוכל כל כך טעים. אמור לי אישי הטוב, איך אתה מכין את השישליק הזה?"

"אבא דרוויש, רק אנחנו, הרועים, יודעים להכין שישליק. זו אומנות שעוברת מסבים לאבות, ומאבות לנכדים. אבא שלי לימד אותי להכין שישליק כזה, שאפילו הפאדישח עצמו לא יוכל לאכול טעים ממנו."

הגיע ערב. הרועה הכין משכב לאורחים וכולם הלכו לישון. ולמחרת, כאשר הפאדישח והווזיר התעוררו, סיפר להם הרועה כי בלילה נולד לו בן עשירי.

"תראה לנו את התינוק" ביקש הפאדישח. הרועה הביא את הרך הנולד והראה לאורחים. התינוק נראה בריא ויפה ועל כתפו ראו סימן לידה.

הפאדישח הבין מיד שזהו הילד שעליו אמרו לו החכמים, והוא התחיל לחשוב כיצד להשמיד אותו. הרועה הכין בינתיים כיבוד והזמין את אורחיו לשולחן.

"זה מזל גדול לבית בו מבליים דרווישים! שבו לשולחן אורחים יקרים."

אבל הפאדישח אמר "אישי הטוב, לא אשב ולא אוכל את לחמך, עד שלא תבטיח למלא את בקשתי."

ענה לו הרועה "אבא דרוויש, אין לי שום דבר שיוכל להועיל לך. תכבד תחילה במה שאוכל לתת לך, ואחר כך נדבר."

"לא, אישי הטוב, עד שלא תבטיח לי למלא את משאלתי, לא אוכל לאכול אצלך."

חשב, חשב הרועה והסכים. האורחים ישבו לאכול ואחרי כן אמר הפאדישח "הבטחת למלא את משאלתי."

"אמור, אבא דרוויש, מה רצונך?"

לגדל יפה את הבנים האחרים שלנו וגם חייו של הילד הקטן הזה יהיו טובים יותר. ראה את סימן הלידה שעליו. סימן המזל הוא. לא יהיה לו רע אצל אנשים זרים."

שמו את התינוק על כף מאזניים אחת ועל השנייה התחיל הפאדישח לשפוך זהב עד שהכפות התאזנו. הרועה לקח את הזהב והפאדישח את התינוק, ונסע יחד עם הווזיר. הם התרחקו מביתו של הרועה וכשהגיעו לישוב אחר הפאדישח ביקש מנגר מקומי להכין לו תיבת עץ. הנגר הכין תיבה כפי שנתבקש והפאדישח לקח אותה ועם הווזיר והתינוק נסעו הלאה. הם שוב רכבו זמן רב או זמן מועט עד שהגיעו לנהר. הפאדישח שם את התינוק בתיבה וזרק למים.

עברו שנים רבות. פעם יצא הפאדישח לצייד לזמן רב. הוא רדף אחרי ציד ונפרד מהמלווים שנשארו מאחור. רכב, רכב עד שהגיע לנהר שבו רחצו צעירים אחדים. הפאדישח נעצר כדי להמתין למלוויו ובינתיים הביט איך הצעירים שוחים וצוללים

"אני איש זקן ואין לי בנים. תן לי את הבן התינוק הזה. אתה עני, ואצלי הוא יחיה חיים טובים. אתן לך תמורתו זהב כמשקל שלו."
"האם נשמע הדבר שאתן את בני-ילדתי לאדם זר!"

"הרי הבטחת שתמלא את משאלתי."
הלך הרועה להתייעץ עם אישתו והיא אמרה "הרי הבטחת למלא את בקשתו. תן לו את הבן. גם כך אין לנו במה להאכיל את הנותרים. בזהב הזה נוכל

פעם העצר גלגל הטחנה שלי. הלכתי לבדוק וראיתי תיבה קטנה שנתקעה בגלגל והפריעה לו להסתובב. הוצאתי את התיבה, פתחתי ומצאתי בה תינוק. הוא נעשה לבן שלי. "אז זהו זה" חשב הפאדישח ושוב פנה לטוחן "אני הפאדישח של הארץ הזו. אנא, שלח את בנך לארמון עם מכתב לווזיר שלי."

במים. ואז ראה שלאחד מהבנים סימן לידה על הכתף. נזכר הפאדישח בתינוק שניבאו כי יתחתן עם בתו היחידה שלו. רק קשה היה לו להאמין שזה אותו הבן שהוא בעצמו זרק לנהר. ניגש הפאדישח לצעיר ושאל: "אמור לי איש צעיר, מי אבא שלך?" "אני בן הטוחן" ענה הצעיר. "בוא, תראה לי את בית אביך." הצעיר הוביל את הפאדישח לטחנה. הטוחן יצא לקראתם. "סלם עליהם" אמר לו פאדישח. "עליהם סלם" ענה הטוחן. הוא לא יכול היה להכיר את הפאדישח, כי זה לבש בגדי צייד פשוטים, ולא בגדי שרד מפוארים כתמיד. "בוא ותתארח אצלנו, אישי הטוב. אורחים מביאים מזל לבית" הוסיף הטוחן. הפאדישח ירד מסוסו ונכנס לביתו של הטוחן. אחרי הכיבוד שאל "אמור, כמה בנים יש לך?" "הצעיר הזה, שהביא אתך הנה, הוא הבן היחיד שלי. אללה שלח לי אותו לפני שמונה-עשרה שנה.

הוא הכין מכתב ובו כתב "כשרק יגיע הצעיר הזה עם המכתב, תהרוג אותו. אם לא תמלא את צווי, תכלא לכל החיים."

הפאדישח נתן את המכתב לצעיר ואמר "הנה לך עשר מטבעות זהב. מסור את המכתב לווזיר שלי. אך אל תראה אותו לאף אחד אחר, רק לווזיר." הצעיר לקח את המכתב והלך לעיר הבירה. כשהגיע לסביבת הארמון ראה גינה יפה. בגינה זו לעתים קרובות טיילה בת הפאדישח עם המלוות שלה. והייתה הבת הזו יפה שביפהיות. כשהצעיר הגיע לגן, היא דווקא הייתה שם. הצעיר עוד לא ראה יפה כל כך. הוא הסתכל עליה ולא יכול היה להינתק! אבל אז נזכר במכתב שעליו למסור בחצר הפאדישח. הוא שאל את הבת כיצד עליו להגיע לשם. הבת הביטה על הצעיר ולבה כמעט נעצר, כזה יפה היה בעיניה.

"ומה לך ולארמון הפאדישח?" שאלה.

"אני חייב למסור מכתב לווזיר."

"תראה לי את המכתב" ביקשה הנערה. הצעיר נזכר בהוראה החמורה של הפאדישח, אך כאשר

נודע לו כי לפניו בתו של הפאדישח בעצמה, הראה לה את המכתב.

היא קראה את המכתב, חשבה רגע ואחר כך ביקשה מהצעיר להמתין, ובעצמה כתבה מכתב אחר. במכתב זה כתוב היה "ווזיר, את הצעיר שמביא את המכתב קבל בארמון, הלביש אותו בבגדי אדם מכובד ותשיא לו את בתי. ותכין נשף כלולות כזה שעוד לא ראו כמותו. ותמלא את צווי, פן אוציא אתך להורג."

היא נתנה את המכתב לצעיר והסבירה לו איך למצוא את הווזיר. הוא בא לארמון ורצה לגשת לווזיר, אך השומרים עצרו אותו.

"מה לך ולווזיר, איש צעיר?"

"אני רוצה למסור לו מכתב של פאדישח."

"תן את המכתב, אנו נמסור אותו."

"לא, הפאדישח אמר לי לתת את המכתב לידי הווזיר בעצמו."

הווזיר קרא את המכתב ומיד נתן הוראות מתאימות. הלבישו את הבן העשירי של הרועה בבגדים מפוארים, והוא נעשה עוד יותר יפה מאשר

קודם. שבעה ימים ושבעה לילות חגגו את חתונת בת הפאדישח.

עברו עוד ימים אחדים והפאדישח חזר מצייד.

"מילאת את הוראתי?" שאל את הווזיר.

"עשיתי כפי שציווית, אדוני. ערכנו נשף חתונה שעוד מעולם לא ראו כמותו."

"איזה נשף חתונה?"

"זה שעליו כתבת במכתבך. את הצעיר שהביא מכתב חיתנתי עם בתך."

האדים הפאדישח מכעס, אך לא היה כבר מה לעשות. הוא הבין שמישהו שינה את המכתב שלו, ועכשיו הבן העשירי של הרועה הוא בעלה של בתו היחידה.

"אז קרה מה שהחכמים ניבאו" חשב הפאדישח

"כנראה אין לשנות מה שחייב לקרות."

וכך הצעיר, שארבה לו סכנת מוות מצא את מזלו.